

ת"פ 3824/09 - מ.י. המחלקה לחקירות שוטרים נגד מוטי קשתי, על- ידי, שי כהן - נמחק

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 3824-09 מ.י. המחלקה לחקירות שוטרים נ'
קשתי ואח'

בפני בעניין: כב' השופט ארז יקואל - סגן הנשיאה
מ.י. המחלקה לחקירות שוטרים
על-ידי ב"כ עו"ד אפרתי

המאשימה

נגד

1. מוטי קשתי
על- ידי ב"כ עוה"ד שניידר ודוד
2. שי כהן - נמחק

הנאשם

גזר-דין
(לנאשם 1)

רקע עובדתי

1. הנאשם הורשע, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית, לפי סעיף 380 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

2. מעובדות כתב האישום וממצאי הכרעת הדין, עולה כי ביום 25/1/09 שהו המתלונן - קטין יליד 1991 ואחיו, במסיבה. המתלונן יצא את המסיבה בסמוך לשעה 23:00 וראה את אחיו ואת חברו בסמיכות מקום כשהם מעוכבים על ידי הנאשם, בחשד להחזקת מכשירי טלפון נייד גנובים. בין לבין, הזמין הנאשם ניידת משטרתית נוספת לסיוע ולשאלת המתלונן את אחיו לקרות האירועים, ביקשו הנאשם שירוקן את תכולת כיסיו.

הנאשם חשד כי גם מכשיר הטלפון הנייד של המתלונן גנוב. למשמע אמירות נגדיות מטעם המתלונן ובכלל זה הזמנת הנאשם לברר את העניין למול אביו ולהתלוות לביתו על מנת להתרשם כי מכשירי הטלפון הנייד נרכשו כדין, בערה חמתו של הנאשם, שצעק על המתלונן שיכנס לניידת משטרתית ושאינו בכוונתו ללכת לשום מקום. אז, הפיל הנאשם את המתלונן ארצה בעת בה פנס משטרתית גדול וכבד מצוי בידו. במהלך זה, ספג המתלונן מכה בעינו השמאלית מאותו פנס.

עמוד 1

בנוסף, הרים הנאשם את המתלונן, אזק אותו, הטיח מכה בפניו וכן גידופים באוזניו.

עם הגעת השניים לתחנת המשטרה, משך הנאשם את המתלונן בכוח מהניידת והוסיף ונתן לו מכה בעורפו. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלונן שטפי דם סביב עינו השמאלית ובלחמית עינו זו וכן שריטות בצווארו.

עתירות הצדדים ותמצית טענותיהם

3. במוקד הדיון ניצבות השאלות שבמחלוקת בין הצדדים, בדמות החזרה המתבקשת מהרשעת הנאשם וסוג העונש שיוטל עליו.

הנאשם 2, שנקשר למהלכי אלימות כלפי אחיו של המתלונן, נטל אחריות מלאה על מעשיו והביע חרטה בשלב מוקדם של ההליך באופן שבמסגרת הסדר טיעון, המאשימה הסתפקה בהרשעתו ובענישתו במסגרת הדין המשמעתי.

4. ב"כ המאשימה עתרה להותיר את הרשעת הנאשם בעינה ולהשית עליו עונש מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן.

הודגשו חומרת מעשי הנאשם שבוצעו במסגרת תפקידו כשוטר; תוצאתם הקשה למתלונן מבחינת החבלות שנגרמו לו; הנסיבות שקדמו למעשה שלא הצדיקו הפעלת אלימות כלפי המתלונן, מאחר שלא היווה סכנה; ניצול לרעה של הסמכות שקיבל הנאשם מידי הציבור על מנת לבוא חשבון עם המתלונן, לאחר שחש זלזול מצדו; פגיעת הנאשם בערכים מוגנים; פערי הכוחות בינו לבין המתלונן והעדר הפנמת חומרת מעשיו והשלכותיהם.

המאשימה סבורה כי לאורם של אלו, יש להשית על הנאשם עונש מוחשי ומרתיע.

המאשימה טענה כי אין לאמץ את המלצות שירות המבחן, שאינן חזות הכל, בדמות חזרה מהרשעה והסתפקות בצו של"צ. לסברתה, המלצתו מקוממת בהינתן הימנעות הנאשם מהטלת אחריות על מעשיו והפנמת הפסול שבהם וכן הנזק שגרם למתלונן ולציבור. עוד נטען כי המלצתו העונשית של שירות המבחן חורגת באופן קיצוני ממתחם העונש ההולם הנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות עד מאסר ממשי שלא יעלה על 9 חודשים. לגישת המאשימה, בהעדר אינטרסים של שיקום אותם יש להעדיף בעניינו של הנאשם, אין להעדיף את המלצת שירות המבחן.

בנוסף, טענה המאשימה כי לא הוצגו מסמכים או ראיות אחרות שילמדו על אפשרות קונקרטיה לפגיעה בהמשך עתידו התעסוקתי של הנאשם.

5. הסנגור עתר לחזרה מהרשעת הנאשם ולהסתפקות בשילובו בצו של"צ, כהמלצת שירות המבחן. הודגשו חלופי הזמן מאז ביצוע העבירה; עברו הנקי של הנאשם במישורים הפלילי והמשמעתי; אמונתו כי פעל בכח סביר במסגרת מילוי תפקידו; החשיבות אותה הוא מייחס לתפקידו כשוטר והמקצועיות בה הוא מבצעו; תרומתו לביטחון המדינה; השבחים ותעודות ההוקרה שקיבל ובכלל זה מעורבות בחילוץ אישה קשישה מוגבלת בתנועותיה מדירה בוערת, סיוע בלכידת מחבלת והצלת אישה מהתאבדות (ר' נ/12 - נ/15). מאלו, סובר הסנגור כי יש להכיר תודה לנאשם להבדיל מהרשעתו בדין.

לעניין החבלות שספג המתלונן, טען הסנגור כי עסקינן ב נזקים "מינוריים" שלא היו בכוונת הנאשם. הסנגור הוסיף כי מדובר במעידה חד-פעמית שבוצעה על ידי אדם נורמטיבי ואין מקום לפגוע בפרנסתו ובדימויו העצמי באמצעות הרשעה בדין והשתת עונש כעתירת המאשימה.

עוד נטען כי לאור עקרון השוויון, יש להתייחס לעונש שנגזר על הנאשם 2 - נזיפה וקנס בסכום של 500 ₪, כמדד לסוג העונש שראוי לגזור על הנאשם שמלפניו. כבר אציין כי לא מצאתי כיצד ניתן להשוות בין ענינים של שני הנאשמים. קיבלתי את גישת המאשימה לפיה קיימים הבדלים משמעותיים בין השניים, בעצם רף האלימות שהופגן כלפי כל אחד מהמתלוננים האחים, היות רק המתלונן בגיל קטינות והפנמת פסול המעשים.

הסנגור תמך טיעונו באסמכתאות ועתר להעדפת האינטרס השיקומי והאישי של הנאשם על אף חומרתה הנחזית של העבירה בה הורשע. עוד הפנה הסנגור להמלצות ממפקדי תחנות שנבצר מהם למסור עדות אופי לפרוטוקול הדיון ולאסופת מכתבי המלצה על פעילותו של הנאשם לאורך השנים (ר' נ/16 ו-נ/17).

הסנגור הטעים כי ככל שתתקבל גישת המאשימה, צפוי הנאשם לפיטורין משורות המשטרה ולא יתאפשר לו למצוא עבודה אחרת בנקל. לגישתו, חזרה מהרשעה לא תפגע בשיקולי ענישה אחרים ובאינטרס הציבורי לאור פועלו החיובי של הנאשם. לגישת הסנגור, מתחם הענישה בעבירות כגון דא יכול וינוע בין אי הרשעה למאסר.

הסנגור הוסיף כי התסקיר כפי שהוגש מלמד על "תחילתה של הבנה ולקייחת אחריות" מטעם הנאשם, על חשיבות תעסוקתו בעבורו ועל העדר מסוכנותו.

נטען כי אין לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שבחר להוכיח את חפותו והסנגור הפנה למחדלים נטענים של היחידה החוקרת, בדמות טענות רבות של הנאשם שלא נבדקו.

הסנגור סיכם כי יש להעדיף את גישת ההגנה, לאור חומרה מופחתת נטענת של נסיבות המעשה, המתנקזות לכדי אירוע מקרי ולא מתוכנן, אגב עיכובו ומעצרו של המתלונן.

6. כעד לעונש נשמע מר קשתי בנימין - אביו של הנאשם, שתיאר כיצד כל חייו עסק בנו בעזרה ותרומה

לאחרים כשהאלימות רחוקה מהתנהלותו. עוד תיאר העד כיצד קידומו ופרנסתו של בנו נפגעו מחמת ניהול ההליך וביקש כי יושת על הנאשם עונש שיאפשר לו להמשיך ולהתקדם במסגרת עבודתו במשטרה.

7. במסגרת דברו האחרון, טען הנאשם באריכות לקשיים שהיו מנת חלקו מאז תחילת ההליך, למבוקשו להוכיח את חפותו לכל אורך הדרך, לעיכובו מיציאה לקורס קצינים ומקידום בדרגותיו, כשגזר דין זה אמור להוות את המשקל המכריע בנושא, למבוקשו "תמיד לתת". עוד הפנה הנאשם לאמירות שונות שאינן מתיישבות עם נוסח הכרעת הדין והוסיף כי נישא לפני זמן קצר, כי הוא אב לילד ושב ועתר כי החלטת בית המשפט לא תפגע בעבודתו.

דין וגזירת דין

8. בפתח הדיון בסוגיית החזרה המתבקשת מהרשעת הנאשם, יש לבחון את חומרת מעשיו בראי וברוח סעיף 40 ג' (א) לחוק. זאת, בהתייחסות למתחם העונש ההולם את מעשה העבירה שביצע הנאשם וכאמצעי לבחינת חומרת מעשיו. בחינה זו נדרשת אף בעת שקילת עתירתו לחזור מהרשעתו. יש להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

9. הנאשם פגע בשני ערכים חברתיים עיקריים. הראשון - בזכותו היסודית של המתלונן לכבוד ולאוטונומיה על גופו, כדי מוגנותו המתבקשת מפני מעשי אלימות. השני - בתדמית המשטרה בעיני הציבור ובאמון שזה רוחש לה. לאורן של החבלות שנגרמו למתלונן, היותו קטין והיות הנאשם שוטר במסגרת תפקידו, סברתי כי מידת פגיעתו בערכים חברתיים אלו הנה גבוהה.

10. בחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מעלה כי הנאשם הפעיל אלימות קשה ולא מוצדקת כלפי גופו של קטין בשלושה מופעים שונים, שלא נודע צורך באף אחד מהם - מכה עם פנס ושתי מכות או "סטירות נוספות" בחלקי ראשו של המתלונן. המתלונן לא פעל באופן שיצדיק כלשהו את שלושת מופעי האלימות שהוטחו בגופו, מאחר שכבר הופל ארצה ולא נודעה ממנו כל מסוכנות לביטחון הציבור או לנאשם. הנאשם פעל באלימות בגדר תפקידו כשוטר. מן הראוי היה שיפעיל את הסמכויות הרחבות שניתנו בידיו בזהירות וברגישות יתר, אך הוא בחר בהתנהלות חסרת רסן. הנאשם בא חשבון עם שלמות גופו של המתלונן, אך מאחר שחש זלזול מצדו. כך פעל כשליח ציבור באופן הפוגע באמון הציבור במערכת אכיפת החוק.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה היה מרכזי ועיקרי ומידת השפעת מעשיו על המתלונן הנה משמעותית. הנאשם יכל להבין את פסול מעשיו, הוא שלט עליהם שליטה מלאה ובחר שלא לנצל נקודות יציאה שניקרו בדרכו האלימה למול המתלונן על מנת להפסיקה. לא נודעה כל ראשיתה של מצוקה נפשית לנאשם עקב התעללות המתלונן בו והנאשם אינו קרוב לסייג האחריות הפלילית.

11. בתי המשפט חזרו וקבעו כי יש להשית ענישה קשה וממשית בגין עבירות אלימות המבוצעות על ידי שוטרים. מדיניות הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם, מתחשבת בצורך במאבק בתופעת האלימות שהפכה לנגע של ממש. על בית המשפט להעביר מסר חד וברור כלפי מי שפוגע בהתנהלותו במאבק זה ובאמצעות השתת עונשים משמעותיים.

כך נקבע בהקשרים אלו:

"המערער הינו חלק מחלון הראווה של משטרת ישראל, שעה שהוא משמש כשוטר סוּר, אשר מתוקף תפקידו בא במגע רב עם הציבור. מעשי אלימות כמו אלו שבהם חטא המערער עומדים בניגוד לערכי היסוד של משטרת ישראל ומציגים באור שלילי לא רק את המערער עצמו, אלא גם רבים וטובים אחרים, ועל כן מחייבים ענישה מוחשית ומרתיעה, למניעת מקרים דומים בעתיד של ניצול כוח לרעה של כוח המשטרה באופן שלילי" (ר' עפ"ג 9983-07-13; עפ"ג 11730-07-13 ברדה נ' מח"ש (30.10.2013)).

וכן:

"העבירה שבצעו המערערים חמור ביותר, דווקא משום היותם שוטרים. שוטרי ישראל, מלאכתם קשה ואחראית, מלווה לא אחת סיכונים והתנכלויות, והינם ראויים לכל אהדה שיכולים בתי המשפט לתת להם. אך במה דברים? כל עוד הם זוכרים וערים לכך שהסמכות והמרות שהוענקו להם, רק לצרכי ביצוע התפקיד ניתנו ואסור שיעשה בהם שימוש לרעה. עליהם לשנן זאת לעצמם השכם והערב, דווקא משום שמלאכתם מחייבת לעתים קרובות נוקשות ואפילו שימוש בכוח. המעבר מ"כח סביר" לאלימות מיותרת הוא מהיר ומפתה וחלילה להם לעבור את הגבול. עליהם לדעת ולהבין כי אם יעברו את הגבול ואם ישתמשו לרעה בסמכויות שנתנו להם, ובעיקר אם ינהגו באלימות מיותרת, לא יעניקו להם בתי המשפט אהדה, וימצו עמם את הדין ומן העבר השני, אזרח הבא במגע עם אנשי משטרה, אפילו הוא חשוד או עבריין, זכאי לצפות ולהניח שאם יתנהג כהלכה לא יגעו בו לרעה. מעשי אלימות ברוטאלית כמו אלה של המערערים, פוגעים קשות הן במערכת היחסים, העדינה בלאו הכי, שבין האזרח למשטרה, והן במוניטין של המשטרה וביכולתה לתפקד כדבעי" (ר' עפ"ג 64/86 אשש נ' מ"י (31.12.1986); אף רע"פ 8241/13 ברדה נ' מ"י (25.3.2014); עפ"ג 13897-07-11; עפ"ג 15029-07-11 מ"י נ' כהן ואח' (25.4.2012); עפ"ג 15466-02-12; עפ"ג 43236-02-12 מ"י נ' מלחן (10.7.2012); עפ"ג 27335-03-10 מזרחי נ' מח"ש (15.6.2010)).

12. מכל המפורט, מתחם העונש ההולם את אירוע כתב האישום מצוי בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לבין עונש מאסר בפועל לתקופה של 9 חודשים, בתוספת למאסר מותנה, קנס ופיצוי בהיקפים של אלפי שקלים.

13. מתחם עונש זה משמש כנר לרגליי בבואי לבחון את עתירת ההגנה לחזרה מהרשעת הנאשם ואת המסר שישוגר, ככל שתתקבל עתירתו, משמע מעשה העבירה נסלח.

14. מכלול נסיבות העושה והמעשה, מלמד כי אין עסקינן במעשה קל ערך מחד גיסא וכי הפגיעה בנאשם לא תהא כה כבדה מאידך גיסא, בהינתן הרשעתו. בנוסף, שוכנעתי כי חזרה מהרשעת הנאשם, לא תשקף יחס הולם בין מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמתו ובין סוג ומידת העונש שיושת עליו, כרוח העיקרון המנחה בגזירת דינם הקבוע בסעיף 40 ב' לחוק.

15. כבר נפסק לא פעם כי עבירות אלימות המבוצעות בידי שוטרים במהלך תפקידם מחייבות הרשעה בדין (ר' רע"פ 10383-06 **ביטון נ' מ"י** (23.7.2088); עפ"ג 9983-07-13 הנ"ל). בעברו הנקי של הנאשם, אין די לצורך הימנעות מהרשעתו. כלל הוא, משעבר נאשם עבירה המיוחסת לו בכתב האישום, הוא יורשע וייענש, על מנת להגשים את מטרות הענישה, תוך מתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי.

עוד אציין את הקביעות שבע"פ 5102/03 **מ"י נ' קליין**, (04.09.2007), כך:

"...הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי... ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליותיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוטרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת ... יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

16. בית המשפט משתמש בסמכותו שלא להרשיע נאשמים במקרים יוצאי דופן, שעניינו של הנאשם

שמלפניי אינו נמנה עליהם - בהם אין יחס סביר בין חומרת העבירות לבין הנזק שייגרם לנאשמים כתוצאה מהרשעתם.

17. הימנעות מהרשעה הופכת לקשה יותר ככל שהעבירות בהן עסקין חמורות יותר (ר' ר"ע 432/85 **רומנו נ' מ"י**, (21.8.1985)). לאור מעשה העבירה החמור שביצע הנאשם, שהותיר את המתלונן הקטין עם חותם ברור של תקיפה חבלנית על גופו וטלטלה ופחד בנפשו, יש להטביע חותם פליליות על מעשיו, לבל ישוגר מסר הפוך מן המתחייב משמע המדובר בעבירה נסלחת.

18. ממצאים אלו מתכתבים לדידי עם ההלכה המנחה בנושא הימנעות מהרשעה, כפי שבאה לכדי ביטוי בע"פ 2083/96 **כתב נ' מ"י** (21.8.1996), בזו הלשון -

"מהותה של העבירה, הצורך בהרתעת הרבים, ובעבירות שקורבן אינו הפרט אלא הציבור כולו, או הוקעת מעשי העבירה בצירוף מדיניות ענישה אחידה... כל אלו משמשים כגורמים העלולים לגבור אף על שיקומו של הנאשם... הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל".

19. חומרת מעשי הנאשם אינה מאפשרת לוותר על הרשעתו בדין, מבלי שייפגעו אינטרסים חשובים בענישתו הקשורים בתגמול ובהרתעה שלו ושל שוטרים במצבו. אינטרסים אלו יבואו לכדי ביטוי בעצם הותרת הרשעת הנאשם בעינה ובהשתת רכיבי מאסר בפועל ומאסר מותנה, רכיבים שלא ניתן להשיתם באין הרשעה בדין.

20. לא נמצא המסד הנדרש להעדפת עתירת ההגנה, גם בהתייחס ליתרת הקווים המנחים שפורטו בע"פ 2083-96 הנ"ל אשר להימנעות מהרשעה.

21. טרם הדיון באלו, אסקור בקצרה את התרשמויות שירות המבחן מהנאשם. זה התייחס למכתבי ההמלצה שהציג הנאשם גם מלפניי, בהיבט התנהגותו המופתית והשקעתו המסורה גם על חשבון זמנו הפרטי לצורך הצלחת היחידה וגיבושה. ממליצים אלו, ציינו גם היחשפותם למקרים מבצעיים בהם פעל הנאשם ללא דופי ובאופן מקצועי.

בעקבות הליך המשפטי דנא, הועבר הנאשם מתפקיד שטח לתפקיד מוקדן בתחנת משטרה אחרת. עם זאת, בשל המוטיבציה והמחויבות שהפיגין בתפקיד זה, הוא קודם לתפקיד אחר והיום משמש כאחראי לוגיסטיקה ותנאי שירות של השוטרים בתחנה. הנאשם מבצע תפקידו זה בנועם ובמרץ, תוך שיתוף פעולה מלא וללא כל סממן להתנהגות פסולה.

שירות המבחן מעריך כי הנאשם אדם חיובי המסור לעבודתו וזו מהווה חלק משמעותי מזהותו האישית והמקצועית. כך מצוין כי תפקידו של הנאשם כשוטר מהווה "נדבך משמעותי" בהווייתו ובדימויו העצמי. עוד תיאר שירות המבחן כי הנאשם ומגלה מוטיבציה גבוהה במישורי חייו השונים.

על אף חומרת העבירה, המליץ שירות המבחן על ביטול הרשעת הנאשם בדיון, מאחר שיש בה משום פגיעה קונקרטיית בתעסוקתו. עוד מצוין שירות המבחן כי הופסק תהליך מינויו של הנאשם לקורס קצינים מחמת ההליך דנא וכי הוא הועבר לתפקיד שאינו כולל פעילות מבצעית. כן התרשם שירות המבחן כי הרשעה בפלילים תיפגע בהמשך התקדמותו של הנאשם בהיררכיה הארגונית במשטרה, תימנע ממנו השתלבות בתפקידים פיקודיים וייתכן כי אף תוביל לפיטוריו. בנוסף, מצוין שירות המבחן כי תעסוקתו של הנאשם מהווה גורם עיקרי לשיקומו.

שירות המבחן הוסיף והתרשם כי הנאשם אינו אחוז בדפוסי אלימות ואינו מצדיק התנהגות אלימה. מנגד וכגורמי סיכון, תיאר שירות המבחן את התנהגותו התוקפנית של הנאשם מושא כתב האישום, שהתקשה לבצע את המוטל עליו באופן שאינו פוגעני ומזיק.

עוד התרשם שירות המבחן מיכולתו הבולטת של הנאשם לערוך התבוננות ביקורתית אשר להתנהגותו בעת ביצוע העבירה וכי הסיכון להישנות ביצוע עבירות בעתיד הנו נמוך.

הנאשם טען כי הפעיל כוח מתון על מנת לעצור את המתלונן שהתנגד למעצרו. בדיעבד, מוצא שירות המבחן כי נראה שהנאשם מבין את הבעייתיות בהתנהגותו במהלך האירוע, אותו הוא מתאר כחריג שאינו מאפיין את אורחותיו.

22. לבד מכך שלא הוכחה פגיעה חמורה בשיקום הנאשם בהינתן הרשעתו, העובדה כי עסקינן בהסתבכות הראשונה באופן החריג למהלך חייו - אינה יכולה לגבור במשקלה על האלימות הבוטה שהפגין כלפי המתלונן, על תוצאתה הקשה.

23. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו ועד כה טרם הפנים את מלוא הפסול שבהם. אמירתו מלפני שירות המבחן מבורכת אך חלקית ומאוחרת מכדי שתמנע את שיחזור הטראומה בעבור המתלונן. הלה נאלץ לעמוד לחקירה נוקבת וארוכה בשני מופעים מחמת החלפת ייצוג, בעניין התקיפה הקשה שהייתה מנת חלקו. תחושותיו הראשוניות של הנאשם כלפי מעשיו, כפי שהתעוררו לאחר הרשעתו ולפני שירות המבחן, לא נודעו טרם תקיפתו הקשה של המתלונן, במהלכה וגם לאחריה. הנאשם אף לא עשה לפיצוי המתלונן בעבור נזקיו.

24. לא שוכנעתי כי הרשעת הנאשם תביא לגדיעת מטה לחמו. טענות הנאשם בהקשר זה נותרו בגדר פוטנציאל בלבד לפגיעה תעסוקתית ככל שתיוותר הרשעתו בעינה. כשנשקל פוטנציאל שכזה אל מול חומרת המעשה, נוטה הכף לעבר הותרת הרשעה בדיון. ברי בעיני כי מעסיקי הנאשם, שלא פסחו על

קידומו אלי תפקידו הנוכחי, יביאו בחשבון שיקוליהם את המלצותיו ואת עברו במסגרת בחינת המשך עתידו המקצועי.

אציין את החוזר הפנימי של המשטרה מיום 5.11.12 אליו הפנתה המאשימה העוסקת בסוגיית ההרשעה והשלכתה על החלטת פיטורין, כשבסעיף 2 לחוזה זה מצוין כי: **"לא ניתן לקבוע כי סוגיית ההרשעה/אי ההרשעה היא שתכריע את המשך שירותו של השוטר בחיל, לאור מכלול הפרמטרים הנבחנו..."**.

אסיים הקשר זה בהפניה לקביעות שברע"פ 8241-13 הנ"ל, היפות לעניינו של הנאשם, בזה האומר:

"המבקש טען בעניין זה כי הימנעות מהרשעתו הנה מוצדקת, לאור החשש כי עצם הרשעתו יסכן את המשך שירותו במשטרת ישראל. אין בידי לקבל טענה זו. סבורני, כי חומרת מעשיו של המבקש, עליה עמדתי בהרחבה לעיל, אינה מאפשרת לסיים את ההליך ללא הרשעה. תוצאה אחרת, תביא ליצירתו של דין שונה כלפי המשרתים במשטרת ישראל, ולתוצאה אבסורדית, לפיה דווקא העובדה כי המבקש נמנה על גורמי אכיפת החוק, תצדיק הקלה בעונשו, ואף הימנעות מהרשעה".

25. מן המקובץ, לא התרשמתי מפגיעה חמורה בשיקום הנאשם ככל שתיוותר הרשעתו על כנה ולא שוכנעתי מהעדר יחס סביר בין חומרת העבירה לבין הנזק הצפוי לו מהרשעתו, הנותרת בזאת בעינה.

26. בגזירת העונש המתאים לנאשם וכמצוות המחוקק בסעיף 40 יא' לחוק, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות, שאינן קשורות בביצוע העבירה. נסיבות אלה נלמדות מן האמור בתסקיר שירות המבחן, מטיעוני הסנגור לעונש, מדברי העד לעונש ומדברו האחרון של הנאשם.

27. הנאשם - כבן 32, נשוי בשנית, אב לילד בן 8 מנישואיו הקודמים ואין בעברו רישום פלילי.

ממכתבי המלצה שהגיש, מצטיירת תמונה של אדם אחראי, חרוץ חברותי ואדיב המבצע עבודתו לשביעות רצון הממונים עליו. נסיבות הזכות לנאשם מונות אף את נוף חייו הנורמטיבי, תרומתו לציבור, משפחתו התומכת, הימנעותו מהסתבכויות נוספות על פני חלוף הזמן והתרשמות שירות המבחן.

שוכנעתי כי שיקולי הזכות לנאשם מגיעים אך כדי הימנעות מהשמתו במאסר של ממש והתחשבות בהיקף עונשו.

28. בית המשפט אינו כפוף להמלצות שירות המבחן בהיותו מופקד על השקלול של מכלול האינטרסים בענישה ולא מצאתי לנכון לקבל את המלצתו לעניין ההרשעה והעונש. שוכנעתי כי המלצות שירות המבחן אינן תואמות את חומרת המעשה, לנוכח הקושי המובנה בהתייחסות לעבירה של תקיפה חבלנית

המבוצעת על ידי שוטר כלפי קטין, שעה שאין הפנמת פסול בצדה, בדרך מקלה של השתת צו של"צ. לא ראיתי לנכון להשית עונש שעיקרו שיקומי וחינוכי על הנאשם שטרם נדרש לבחינת חומרת מעשיו.

29. אין בנמצא שיקולי שיקום מובהקים מכוחם ניתן לחרוג כדי כך ממתחם העונש ההולם הנ"ל. בעצם הפניית שירות המבחן לרכיב שיקומי המתמקד אך בתעסוקת הנאשם, אין די כדי לאבחן כמי שהשתקם או כמי שקיים סיכוי של ממש שישתקם, כלשון הוראת סעיף 40 ד' לחוק.

30. מכלול הנסיבות מצדיק גמול נרחב מצו של"צ בעניינו של הנאשם. השתת מאסר על דרך עבודות שירות תאפשר לנאשם לחברו לפסול שבמעשיו ויש בה משום תרומה משמעותית לחברה שנפגעה ממעשיו. עונש זה לא ימנע מהנאשם להידרש אף לענייניו האישיים ובהם טיפול בבנו.

31. אשר לאסמכתאות אליהן הפנו הצדדים, כל מקרה נשקל כפי נסיבותיהם הייחודיות של העושים והמעשים השונים. לא מצאתי כיצד ניתן לגזור גזירה שווה בין איזו מהן לבין עניינו של הנאשם שמלפניי.

סוף דבר

32. במבוקשי לאתר יחס הולם בין מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש שיושת עליו, אני קובע בעניינו את העונשים, כדלקמן -

מאסר בפועל - לתקופה של חודשיים. לריצוי על דרך עבודות שירות כפי חוות דעתו של הממונה על עבודות השירות. הנאשם מוזהר כי כל הפרה בתנאי עבודות השירות תביא להפקעתן המנהלית ולריצוי העונש במתקן כליאה. בחלוף המועד שנקבע לתחילת ריצוי העבודות, יתאם הסנגור אל מול הממונה מועד חדש ויעדכן את בית המשפט ואת המאשימה בהתאם בתוך 7 ימים.

מאסר על תנאי - לתקופה של 3 חודשים. הנאשם יישא בעונש זה אם בתקופה של 3 שנים מהיום יעבור על כל עבירת אלימות למעט תגרה.

פיצוי למתלונן - ע"ת 1 - בסכום של 4,500 ₪. סכום הפיצוי ישולם על דרך הפקדתו במזכירות בית המשפט בתוך 90 ימים מהיום. המזכירות תעביר את סכום הפיצוי לידי המתלונן, בד בבד עם עותק מגזר הדין.

זכות ערעור - כדין.

ניתן היום, כ"ח תשרי תשע"ה, 22 אוקטובר 2014, במעמד הצדדים.